

[Hans Jacob Sørensen.]

skal indbetale, og Finansministeren opgjorde selv Lønforhøjelserne saaledes, at der til de øverste Tjenestemænd og dem, der kommer derefter, Guldsnorene, ydes ca. 700 000 Kr., til Sølvsnorene ca. 2 Mill. Kr. og til Kontoristklassen ca. 150 000 Kr.; det vil altsaa sige, at den store Gruppe, som Sølvsnorene udgør, ogsaa faar langt det største Beløb af det, der bliver ydet, og selv om det ikke bliver til store Beløb for den enkelte Tjenestemand, saa ligger der dog her i det meget store Antal af Avancementstillinger, som er kommet, og den højere Slutløn, en Værdi, der ogsaa maa paaskønnes.

Ved Talen om selve Aflønningsmaaden maa jeg ogsaa omtale den Lønningsdel, der ikke hører til den faste Løn, Regulerings-tillægget, som det nu skal kaldes. Jeg tillægger det megen Betydning, at vi for Statens Vedkommende bibeholder den Ordning, at en vis Del af Lønnen sættes i Forbindelse med Opgang og Nedgang i de frie Erhvervs Indtægter og hele økonomiske Stilling. Vi fik i Gaar Meddelelse om den nye Nedgang, Pristallet har bragt i Statens Lønninger efter den gamle Lov. Man kan diskutere om, hvorvidt Nedgangen saa var stor nok, eller om den maaske var for stor, men Nedgangen kom, og alle er vist klar over nu, hvor stor en Fejl de private Erhverv — og det gælder baade Arbejdere og Arbejdsgivere — har begaaet ved at lade denne regulerbare Løndel forsvinde, saaledes som sket er under de sidste Lønforhandlinger i de frie Erhverv. Nu staar de hver Gang, Lønforandring skal finde Sted, overfor nye Forhandlinger, maaske Kampe, og dette er for begge Parter meget uheldigt. Med den nye Reguleringstillægsordning faar vi tilmed de Summer, der er tilbage af baade Dyrtdis- og Konjunkturtillægene, løftet op som regulerbare og saaledes, at de gennem Reguleringen skal kunne forsvinde, naar Prisfaldet slaar igennem med 1916-Priserne. Efter den nuværende Lov vilde vi jo til sin Tid være stillet overfor det, at hele Dyrtdis-tillægget var forsvundet, men at vi alligevel havde ca. 10 Mill. Kr. tilbage af Konjunkturtillægget, noget, der kunde bringe ikke ringe Vanskeligheder med sig i politisk Henseende, og noget, som jeg ikke tror kunde løses nær saa let, som det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsens Udtalelser gik ud paa, at han troede. Men som nævnt, Reguleringen har virket, Prisfaldet begynder ogsaa at gøre sig gældende paa Statens Lønningskonto, men det var ogsaa nødvendigt. Thi hele Spørgsmaalet om denne nye Lønningslov maa selvfølgelig ogsaa ses ud fra den Situation, vi

befinder os i i økonomisk Henseende, og her lader det sig ikke nægte, at Forholdene i de frie Erhverv er meget ugunstige i denne Tid. Landbrugets vanskelige Stilling mærkes jo allerede ikke blot paa Landet, men ogsaa i afslappet Købeevne; derved virker den ind paa Byernes Erhverv, Handelen, Haandværket og Industrien og giver sig forskellige Udslag, ikke mindst desværre i den stadig voksende Arbejdsløshed. Jeg tror, det vilde have været umuligt for en hvilken som helst Regering at faa Tilslutning til en ny Lønningslov, der paa visse Omraader stillede større Krav til Statskassen, om ikke denne Lov paa andre Felter skabte Muligheder for Udgiftsnedgang. Og jeg vedkender mig aabent og ærligt, at vi fra Venstres Side har næret væsentlige Betæneligheder ved ogsaa at tiltræde det foreliggende Lovforslag. Vi havde ikke gjort det, om ikke vi havde ment, at vi alligevel burde være med til at løse Lønspørgsmaalet paa længere Sigt og saaledes, at der derigennem toges Hensyn baade til de øjeblikkelige Forhold med Regulatoren, der er sat ind i Lønningsloven, og ogsaa til de Forhold med Hensyn til fremtidige Besparelser, som kan træffes i Kraft af det foreliggende Lovforslag.

Der er dog ogsaa Folk, der i disse Dage spørger: Ja, men tror man da, at de Lønninger, der nu er Tale om, vil kunne oprettholdes frem i Tiden? Svaret herpaa kan alene Fremtiden give, men vi maa jo alle haabe, at den økonomisk mørke Vintertid, vi er inde i, snart afløses af et økonomisk mildere Foraar, ikke alene i vort, men ogsaa i andre Lande.

For Venstre er der endelig et tredje Forhold, der vejer stærkt til i Retning af, at vi giver Lovforslaget vor Tilslutning, det er den Enighed, hvormed Forslaget fremtræder fra Kommissionen. Jeg føler som Politiker Trang til at udtale min Glæde over den levende Forstaaelse, som saavel Administrationens som Organisationernes Repræsentanter viste overfor dette vigtige Spørgsmaal: Enighed i Kommissionen. Organisationernes Repræsentanter har ikke alle faaet Tak for deres Stilling i Kommissionen, men jeg tror, at den Uvillie, de har mødt, ofte bygger paa afgjorte Misforstaaelser. I hvert Tilfælde er jeg sikker paa, at Flertallet af Medlemmerne i Tjenestemandsoverorganisationerne bliver mere og mere klar over, at det for dem vilde være en ulidelig Tilstand, om Tjenestemandsover- og Lønspørgsmaalet stadig skal være politisk Kastebold mellem Partierne ved de forskellige Valg. Nej, de ønsker sikkert Ro om disse Spørgsmaal, og de fortjener at